

”Jeg tudede, så jeg var helt opløst”.

Erindringer fra krigens sidste dage, nedskrevet af Else Skot-Hansen, Hjørring, lige efter Befrielsen i 1945. Else Skot-Hansen var gift med Tage Skot-Hansen, på daværende tidspunkt amtslæge i Hjørring, og familien boede i Østergade 4a. Erindringerne har indtil nu været i deres søn Erik Skot-Hansens varetægt, han bor i dag i Nexø

Ugen forud for 5. maj var forfærdelig. Fredag aften var Tage komplet deprimeret og fortvivlet over det hele. Vi gad knap at lukke op for radioen. Men så rent tilfældigt lukkede vi op lige, da budskabet kom. Først faldt vi i armene på hinanden og græd af glæde. Så styrtede vi hen til vinduerne og så, hvordan folk løb op og ned ad gaderne ude af sig selv af glæde. Vibeke kom op med løbesedlen og fløj afsted igen. Fem minutter efter ringede tandlæge Peschardts, at de lod en flaske springe. Så gik vi derind. De bor lige på hjørnet af Springvandspladsen, så det var jo første parket. Det var et pragtfuldt syn, som man aldrig glemmer. Alle forretningerne uddelte flag, så i løbet af kort tid var det hele et bølgende hav af dannebrogflag. Mange forskellige scener udspillede sig. Et sted standsede ungdommen en lastbil ført af en tysker, klistrede kapitulationsmærker på den og trykkede hans hånd. Han så henrykt ud. Andre steder blev ungarene fejret på det voldsomste. De svingede selv med flag osv.

Nå, efterhånden samlede der sig cirka 20 mennesker hos Peschardts, ikke just vore venner, men en morsom samling af tilfældigt sammenløbende. Vi fik så champagne, og senere gik jeg over og hentede smør, brød og leverpostej og øl blev også tryllet frem, og vi havde en festlig aften. Hjemme havde Vibeke fået samlet en lige så tilfældig skare, der dansede og morede sig til vi kom hjem.

Næste dag begyndte jeg med at hejse flaget (Tage var til vaccination fra morgenstunden). Derefter var der klokkringning og taler på torvet. Om eftermiddagen var vi til te hos provst Hermansens, der lige var hjemkommet fra eksil. De havde boet hos retspræsident Vests i Viborg, han under navnet konservator Hansen. De var ubeskriveligt lykkelige over at være undsluppet Gestapo og nu hjemme igen. Om aftenen havde vi dr. Larsens fra Taars, Bjerres, amtsfuldmægtig Hastrup og en proprietær Sloth og frue fra Taars. Det var meget morsomt. Sloths og Larsens har været sjælen i nedkastningerne på egnen og fortalte mange morsomme og spændende ting. De mest aktive politibetjente har boet hos dem hele tiden.

Nå, så nåede vi til søndag. Da var vi til festgudstjeneste, hvor provsten holdt en pragtfuld prædiken. Jeg tudede, så jeg var helt opløst. Kirken var fyldt til sidste plads. Der blev samlet ind til de norske børn, og der kom over 1000 kroner ind. På vej fra kirke fik vi at vide, at frøslevfolkene kom klokken 11.30. Så vi gik til banegården, hvor vi gav dem en strålende velkomst.

Dernæst havde vi Lindau og Hastrup til frokost. Om eftermiddagen var vi hos tandlæge Lindrups, som bor lige over for politigården. Mens vi sad og iagttog de fanger, der indbragtes, så vi til vores bestyrtelse, at vor gode bridgeven, brygger Rohde, blev sat ind. Det viser sig nu, at han anklages for at være medlem af D.N.S.A.P. Men han selv nægter det pure. Nu må vi jo se, hvad det bliver til. Men det er faktisk et stort skår i glæden for alle hans venner. Tillige er der en del uheldige elementer blandt frihedskæmperne, så det hele har fået et lidt uheldigt skær. Men det har nok været svært at organisere. Men børnene er vildt begejstrede for frihedskæmperne og leger det dagen lang.

Søndag aften gik vi ud for at hilse på en ung kone, hvis man har siddet i Frøslev og nu er ved grænsen. Hun var lige kommet hjem fra eksil, havde blandt andet været hos mor og far en tid. Ja, der har været gensynsglæde i mange hjem. Mandag kom vi lidt ned på jorden igen. Men børnene er

stadigvæk i feststemning og byen flagsmykket. I går var vi til middag i Brønderslev og kørte hjem med strålende lygter. Det er noget af det bedste ved det. Jeg har været så bange for Tage i den mørkelagte bil. Og så nyder jeg også ikke at behøve at frygte at vores kompagnon skal gå under jorden eller blive taget. Det har redet mig som en mare, at det kunne ske, og Tage skulle sidde med det hele eller selv blive taget. Men sådan har det jo været så meget i disse år, at man knap kan fatte, at det alt sammen er forbi.

Nu kommer så hele flygtningeproblemet. Her i Hjørring er der alene 1100. De er helt efterladt til dem selv og os. Tage er kommet en del af dem på nært hold i disse dage, og det er grusomme tragedier, der oprulles. Det er så underligt, at samtidig med at vi nu skal til at arbejde på at få norske børn hertil, står hele den hær af ulykkelige mennesker som pariaer og må nøjes med at kigge ind i det forjættede land. Men de har jo selvfølgelig selv været ude om det. Det er bare så svært at gøre sig hård nu, hvor ens egne børn er sluppet så billigt, og man gerne vil være glad.